

Arrest

nr. 243 798 van 9 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Annik HAEGEMAN
Kasteellaan 22/15
1081 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 november 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Annik HAEGEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 december 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Inzake het verzoek om internationale bescherming beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 25 april 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 4 september 2017 met nr. 191 420 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) evenwel deze beslissing.

1.3. Op 31 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris beslist op 20 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Bij arrest van 22 augustus 2018 met nr. 207 998 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 20 november 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Op 26 maart 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De genomen beslissing wordt echter ingetrokken.

1.8. Bij arrest van 20 september 2019 met nr. 226 378 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2018.

1.9. Op 30 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing in de huidige voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Zennevallei op 30.10.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: [M.Z.]

voornaam: [P.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is op het moment van haar arrestatie in het bezit van een Congolees paspoort [N°...] geldig tot 15.12.2022. Betrokke is echter niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfstitel.

Betrokkene melde zich op 12.07.2017 op de gemeente te Beersel om samen met [S.,G.M.J.] (geboren op [...], met de Belgische nationaliteit) een "Aanvraag tot huwelijk" in te dienen. Op 10.09.2018 nam betrokkene afstand van het huwelijk. Vervolgens melde betrokkene zich op 13.02.2019 voor een tweede maal te Beersel om samen met [S.,G.M.J.] een nieuwe huwelijksaanvraag in te dienen. Op 05.06.2019 werd haar huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Beersel na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Uit informatie verkregen van betrokkennes advocaat blijkt dat er reeds een beroep werd ingediend tegen deze weigering. Dit houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van het huwelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan afgeleid worden dat zij op het zelfde adres verblijft als [S.,G.M.J.]. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)).

Betrokkenes advocaat verklaart dat Meneer [S.] slechts onlangs het ziekenhuis verlaten heeft, nog in volle behandeling is en dat betrokkene momenteel instaat voor zijn zorg. Echter opent de gezondheidssituatie van Meneer [S.] niet het recht tot verblijf. Betrokkene toont ook niet aan dat zij de enige zou zijn die momenteel voor meneer [S.] kan zorgen. Assistentie kan via meerdere kanalen en middelen aan meneer [S.] worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van betrokkene. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht meneer [S.] niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart nog familie in België te hebben, met name haar tante [K.,V.] die in België recht op verblijf heeft. Echter opent dit voor betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van dit familielid. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes tante kan haar regelmatig komen bezoeken in Congo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Congo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat haar drie kinderen en haar 4 broers en zussen in Congo verblijven. Al dusdanig doet deze beslissing geen afbreuk aan de gezinseenheid en kan een schending van artikel 8 EVRM kan aldus niet aangetoond worden.

Betrokkene verklaart Osteoartritis te hebben en hiervoor reeds in België geopereerd te zijn. Echter kan zij hier geen bewijs van voorleggen, noch kan hier een spoor van worden terug gevonden in betrokkene haar administratief dossier. Betrokkene kan niet aantonen waarom deze medische problematiek haar zou belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het

recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20.11.2017 en 20.11.2018 dat haar betekend werden op 23.12.2017 en 23.11.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20.11.2017 en 20.11.2018 dat haar betekend werden op 23.12.2017 en 23.11.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 20.12.2016 een asielaanvraag in. Het vluchtelingen statuut en de subsidiaire bescherming werd betrokkene op 30.10.2017 geweigerd door het CGVS. Hiertegen diende betrokkene beroep in op 16.11.2017. Dit beroep werd door de RVV verworpen op 22.08.2018.

Betrokkene diende op 13.02.2019 samen met [S.,G.M.J.] een huwelijksaanvraag in te Beersel. Op 05.06.2019 werd haar huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Beersel na negatief advies van het Parket van Halle-Vilvoorde.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht met de politie dat zij Congo vroeger ontvlucht heeft omwille van politieke problemen. Ze verklaart in het tijdperk van Kabila activiste te zijn geweest en hiervoor te worden achtervolgd. Betrokkene verklaart dat ze haar in Congo nog steeds op de hielen zitten en vreest vermoord te worden indien ze zou terugkeren. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart Osteoartritis te hebben en hiervoor reeds in België geopereerd te zijn. Echter kan zij hier geen bewijs van voorleggen, noch kan hier een spoor van worden terug gevonden in betrokkene

haar administratief dossier. Betrokkene kan niet aantonen waarom deze medische problematiek haar zou belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].”

2. Over het voorwerp van het beroep en de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) stelt als volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Op de terechtzitting doet verzoekster afstand van de gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging zoals gevraagd in haar verzoekschrift.

2.2. Ambtshalve moet nog worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6, 8, 12 en 13 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 39/82, § 2, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van “*het respect voor de menselijke waardigheid*”, van het hoorrecht en van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de omzendbrief van 17 september 2013).

Zij vertrekt de volgende toelichting bij het middel:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvST 17 januari 2007, nr.166.860, RvST 7 december 2001, nr.101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid tot zorgvuldige voorbereiding van de beslissing en te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat ze met kennis van zaken kan beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod te betekenen.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Dit volgt eveneens uit de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

Het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten, met bijhorend inreisverbod, laat na met alle feitelijkeheden rekening te houden, wat evident een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

Als er een bijlage 13septies wordt afgeleverd, dient deze ALLE feitelijkeheden en procedure-elementen te bevatten.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle feitelijke elementen en procedure-elementen uit het verleden beschreven staan.

Dat hier sprake is van onzorgvuldig bestuur van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

In casu schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat vooreerst verzoekende partij meent dat de verwerende partij onterecht toepassing maakt van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Dat het immers niet volstaat om over te gaan tot het nemen van een BGV om vast te stellen dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum of een geldige verblijfstitel.

Dat deze vaststelling niet volstaat omdat eveneens rekening gehouden dient te worden met hogere rechtsnormen.

Dat in casu geen rekening gehouden werd noch met artikel 74/13 en 14 Vreemdelingenwet, noch met het EVRM noch met het hoger belang van het kind.

De afgifte van een "bijlage 13septies" of "bevel om het grondgebied te verlaten" vereist wettelijk een zorgvuldig individueel onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt immers:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land "

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde reeds herhaaldelijk:

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

3.4. Op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient het bestuur aldus bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening te -houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand de betrokkene. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij. niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net -tet doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie -waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

3.6. De Raad dient dan ook vast te stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat enig onderzoek werd gevoerd naar of afweging gemaakt met betrekking tot het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

3.7. In casu had het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dienen beoordeeld te worden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl het administratief dossier op dat ogenblik wel stukken bevat inzake verzoeksters huwelijk en haar zwangerschap.

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016).

Verzoekster heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het E.V.R.M. als volgt omschreven:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen dat hij niet op de hoogte is van het gezinsleven van de verzoekster.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er wordt in casu geen grondige proportionaliteitstoetsing gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het artikel 8 E.V.R.M. (o.m. de relatie tussen verzoekster en partner en familie in België) ;

Dat in dat verband de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij gehoord werd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing.

Dat nergens uit blijkt dat dit horen gebeurde conform de regels van het hoorrecht, met name met bijstand van een advocaat en waarbij aan verzoekende partij de reden van het horen uitgelegd werd, met name het al dan niet overgaan tot gedwongen verwijdering van het grondgebied, noch dat aan verzoekster de gelegenheid gegeven werd zich werkelijk te verdedigen.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze motivering, gelet op de onzorgvuldige benadering van het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar partner in de bestreden beslissing.

Overwegende dat niet betwist kan worden dat verzoekster sedert 2017 een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met de Heer [S.]. Dat zij met deze laatste samenwoont op diens adres, waar zij ten andere op 30 oktober 2020 aangetroffen werd door de politiediensten en meegenomen werd m.o.o. opsluiting en repatriëring.

Dat verzoekster bewijst dat zij wel degelijk een dossier indienden met het oog op het aangaan van een huwelijk.

Dat zij reeds informatie inwonnen in 2017, dat zij vervolgens in maart 2019 een dossier indienden.

Dat de DVZ perfect op de hoogte was van het feit dat een procedure ingediend werd tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente Beersel, dat zij dit minstens had moeten zijn, nu zij zich desbetreffend eenvoudig kon bevragen.

Dat de Omzendbrief van de Minister van Justitie en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de Burgerlijke Stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van de huwelijksaangifte of een verklaring van wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf verduidelijkt onder punt 2 dat de uitvoering van een bevel het grondgebied te verlaten wordt opgeschort indien de vreemdeling een ontvangstbewijs overeenkomstig artikel 64 par 1 BW afgeleverd werd door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand en dit tot:

1) de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

2) het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;

3) de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.

Dat artikel 165 par 3 specifiek in de mogelijkheid voorziet van verlenging van de termijn van 6 maanden ingeval van gerechtelijke procedure.

Dat Art. 165 immers stelt : <W 1999-05-04/63, art. 13, 006; Inwerkingtreding : 01-01-2000> § 1. Het huwelijk mag niet worden voltrokken vóór de 14e dag na de datum van [3 ondertekening van de aangifte zoals bedoeld in artikel 164/1]3.

§ 2. De procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement waarin de verzoekers voornemens zijn te huwen, kan, om gewichtige redenen vrijstelling verlenen van de aangifte en van elke wachttijd, en een verlenging van de in § 3 bedoelde termijn van zes maanden toestaan.

[2 ...]2.

§ 3. Indien het huwelijk niet is voltrokken binnen de zes maanden sinds het verstrijken van de in § 1 bedoelde termijn van 14 dagen, mag het niet meer worden voltrokken dan nadat een [3 nieuwe aangifte ondertekend werd zoals bedoeld in artikel 164/1]3.

[1 Ingeval de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken, kan de rechter die zich uitspreekt over het beroep tegen deze weigering om een verlenging van deze termijn van zes maanden worden verzocht.]¹

Dat verzoekster en haar partner de geëigende procedure aanvatten, die thans nog hangende is voor het Hof van Beroep te Brussel, waar de pleidooien voorzien zijn op 16 maart 2021 zodanig dat duidelijk moge zijn dat deze termijn nog niet definitief verstreken is.

Dat verzoekster meent dat de omzendbrief dient begrepen te worden dat de bevelen het grondgebied te verlaten opgeschort worden totdat de procedure met betrekking tot het sluiten van het huwelijk beëindigd wordt.

Dat anders beslissen immers de uitspraak van de rechter buiten spel zou zetten.

Dat verzoekster wil aanstippen dat zij reeds in maart 2019 op het ogenblik dat haar partner en zijzelf de documenten voor de huwelijksaanvraag indienden bij de gemeente het voorwerp uitmaakte van een BGV met vasthouding.

Dat haar toenmalige raadsman de bovenvermelde Omzendbrief inriep.

Dat verzoekster vervolgens eenvoudig vrijgelaten werden en dat het haar alsdan gegeven BGV vervolgens ingetrokken werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoekster, wiens procedure huwelijk nog steeds lopende is, en waarvoor de enige bevoegde rechter om te dien einde uitspraak te doen, de Familierechtbank is, dan ook meent dat haar thans onterecht opnieuw een BGV met vasthouding betekend wordt.

Dat zij meent dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt.

Dat verzoekende partij, die samen met haar partner in eerste aanleg verscheen voor de Familierechtbank, ingeval zij uitgedreven wordt, in haar rechten van verdediging voor het Hof geschaad zal worden, in de mate dat zij er niet persoonlijk zal kunnen verschijnen.

Echter, in het licht van de rechten van verdediging en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dienen verzoekster en haar partner dit onderzoek persoonlijk en samen kunnen doorlopen. Dit is net ook waarom in afwachting van de uiteindelijke beslissing van de ambtenaar burgerlijke stand de tenuitvoerlegging van elk bevel intussen dient te worden opgeschort in toepassing van de Omzendbrief van 17 september 2013.

Anders oordelen is alsdan niet enkel strijdig met deze Omzendbrief en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, doch evenzoveel met het recht op familie- en gezinsleven (art. 8 EVRM) en het recht op huwen (art. 12 EVRM) in samenlezing met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie (art. 13 EVRM).

Tenslotte is ook het bestreden bevel zelf evenzoveel manifest onzorgvuldig genomen, strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dit in samenlezing met artikel 8 en 12 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar de aanwezigheid van familieleden in België. Dat met familieleden niet enkel de bloedverwanten bedoeld worden.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het E.V.R.M. een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleden wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleden in de zin van artikel 8 E.V.R.M., vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 E.V.R.M. definieert het begrip familieleden noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 E.V.R.M.. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het al of niet bestaan van een "familieleden" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

De verzoekster heeft een beschermingswaardig gezinsleven en familieleden.

Bij de beslissing dient bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

In casu stelt de bestreden bijlage 13septies als motivering dat het BGV geen schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM aangezien de weigering het huwelijk te voltrekken een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

De beoordeling van de terechtheid van deze weigering komt de burgerlijke rechtbanken toe, in casu het Hof van Beroep te Brussel, waar de zaak voor pleidooien vaststaat op 16/3/2021.

Dat de contra-indicatie van weigering van huwelijk bovendien niet afgewogen wordt in combinatie met de andere elementen van het dossier, met name het feit dat verzoekster en haar partner nog steeds samenwonen op hetzelfde adres.

Dat verzoekster en haar partner een serie getuigenverklaringen bijbrengen.

Dat op het ogenblik van haar aanhouding verzoekster nog steeds samenwoonde met de Heer [S.] en hem verzorgde nu deze een operatie diende te ondergaan, nog in volle behandeling is en nog steeds herstellende is.

Dat het in een familiale relatie normaal te noemen is dat men voor mekaar zorgt, zeker in momenten van tegenspoed. Dat gelet op de medische situatie van de Heer [S.] het voor hem uitgesloten is te reizen naar Congo. Dat verzoekster evenmin haar taak als zijn levenspartner kan opvatten of hem kan verzorgen "via de moderne communicatiemiddelen".

Dat de verwerende partij onterecht de relatie tussen het koppel beperkt tot communicatie, terwijl duidelijk moge zijn dat gezins- en familiaal leven veel meer zijn dan dat.

Dat het eveneens evident is dat het niet is omdat het de Heer [S.] is die door verzoekster specifiek verzorgd en bijgestaan dient te worden, dat dit aspect geen deel zou uitmaken van hun gezinsleven.

Dat verzoekster meent dat haar verzorging van de Heer [S.] – zoals hij ook voor haar zorgde toen zij geopereerd werd – een belangrijk element is in hun gezinsleven, waardoor het feit dat zij verhinderd wordt haar taak als levensgezellin uit te voeren een wezenlijke schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Dat verzoekster wil aanstippen dat haar raadsman bij dringendheid stukken overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat met name de kinesist van de Heer [S.] bevestigde dat de aanwezigheid van Mevrouw [M.] nodig was voor diens welzijn.

Dat het vanzelfsprekend niet is omdat andere in zouden kunnen springen – waarbij andermaal uit het oog verloren wordt dat België geconfronteerd wordt met een lock-down ingevolge de Covid-pandemie, waarbij enerzijds iedereen zijn contacten dient te beperken (op het ogenblik van de bestreden beslissing waren dat 1 "knuffelcontact" en 4 andere contacten waarmee afstand moet gehouden worden) zodanig dat de Heer [S.], die thans opgevangen wordt door een bevriend koppel op de middellange termijn wel degelijk problemen riskeert te ondervinden, terwijl anderzijds terugkeren naar het ziekenhuis evenmin voor hem een redelijke oplossing is, gelet op de problematische situatie aldaar.

Dat het duidelijk moge zijn dat verzoekster zich grote zorgen maakt om haar levensgezel.

Dat bovendien ook op het vlak van het onderzoek naar de familiale en gezinsbanden, de verwerende partij in haar vraagstelling onterecht enkel een onderzoek stelt naar de bloedverwanten van verzoekende partij zelf.

Dat verzoekende partij, als samenwonende partner van de Heer [S.], naast een eigen tante, eveneens deel uitmaakt van het gezinsleven dat de Heer [S.] voert met zijn jongste dochter [A.], die één weekend op twee ondergeschikt bij hem verblijft.

Dat deze vanzelfsprekend eveneens een contact heeft met verzoekster.

Dat verzoekster een kopie bijbrengt van het vonnis van de Familierechtbank waarbij persoonlijk contact met [A.] geregeld wordt.

Dat de verwerende partij met dit aspect geen rekening hield.

Uit één en ander blijkt duidelijk dat géén ernstig/zorgvuldig individueel onderzoek is gevoerd en de bestreden bijlage 13septies aldus fundamenteel gebrekkig en onrechtmatig is, strijdig met de wet (art. 74/13 Vw) en strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.c. in zonder met het zorgvuldigheidsbeginsel hetgeen aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Immers blijkt uit een eenvoudig nazicht van het rijksregister dat verzoekster alreeds sinds 23 mei 2017 bij haar partner samenwoont te 1650 BEERSEL, Danislaan 75 (stuk 5). Aldus is er géén sprake van een "relatie van korte duur", terwijl er nog minder sprake is van "geen gemeenschappelijke huishouding". Er is wel degelijk alreeds sprake van meer dan 3 jaar gemeenschappelijke huishouding op moment van afgifte van de bijlage 13septies, hetgeen eenvoudigweg ook blijkt uit het bevolkings- en vreemdelingenregister !

Indien verweerder géén rekening hield "met belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken" dringt de vernietiging zich op.

Ook dit middel is ernstig.

Dat in afwachting van de vernietiging de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zich opdringt.

In casu wordt middels een manifest onjuiste feitelijke motivatie, op een kennelijk onzorgvuldige wijze een beslissing genomen strijdig met het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waardoor op een disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan aan verzoekster en haar partners fundamentele rechten zoals beschermd door art. 8 en 12 EVRM.

Enkel mits schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing kan deze inbreuk worden hersteld en terug conform de Omzendbrief van 17 september 2013 een tijdelijke bescherming aan verzoekster worden geboden.

Gelet op het feit dat in casu nooit deze afweging werd gemaakt, is huidige beslissing in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt het een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven die in casu absoluut niet gerechtvaardigd is.

Artikel 8 en 12 E.V.R.M. zijn dan ook geschonden.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet zorgvuldig gebeurd.

De bestreden beslissingen dienen aldus vernietigd te worden en in afwachting van de vernietiging geschorst worden.

Dat verzoekster in dat verband eveneens wijst op een mogelijk ernstige schending van artikel 3 Europees Verdrag van de rechten van de Mens. Dat verzoekster immers minstens aangaf dat zij medische problemen kende en dat zij reeds in België geopereerd werd.

Dat het feit dat verzoekster desbetreffend geen stukken kon voorleggen – zij was immers thuis meegenomen- vanzelfsprekend geen voldoende motivering is om niet met de bewering van verzoekster rekening te houden, noch is het voldoende te stellen dat er in het administratief dossier geen stukken desbetreffend zouden zitten.

Dat de zorgvuldigheidsplicht immers inhoudt dat verwerende partij zich voldoende laat inlichten, wat impliceert dat verzoekende partij de mogelijkheid dient gegeven te worden deze inlichtingen bij te brengen.

Dat bovendien verwerende partij niet onwetend kan zijn van het bestaan van een Covid-19 pandemie.

Dat deze alle gezondheidssstelsels ter wereld onder druk zet, doch sommigen meer dan anderen.

Dat thans gebleken is dat het gevaar van de Covid19-pandemie eveneens hoger ligt voor mensen met vooraf bestaande condities.

Dat verwerende partij geen enkel onderzoek deed naar het gezondheidssysteem in Congo en de mogelijkheden om het hoofd te bieden aan de pandemie.

Dat het niet opgaat te stellen dat de gezondheidssstelsel ter wereld nu eenmaal verschillend zijn en dat dit niet volstaat om een schending van art.3 EVRM vast te stellen.

Dat indien de verwerende partij zou nagegaan hebben wat de situatie is in Congo van het gezondheidstelsel dat zij dan vastgesteld zou hebben dat dit in een catastrofale situatie zit.

Dat concludante meent dat de combinatie van de pandemie gecombineerd met een medische conditie wel degelijk de grens van ernstig risico, geïllustreerd door artikel 3 EVRM overschrijdt.

Dat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing daarmee absoluut geen rekening houdt.

Dat bovendien vastgesteld dient te worden dat de verwerende partij evenmin rekening gehouden heeft met de mogelijkheden voor verzoekster zich staande te houden in Congo.

Dat verwerende partij enkel melding maakt van het feit dat verzoekende partij drie kinderen heeft in Congo – deze verblijven bij haar zuster – en 4 broers en zusters.

Dat de verwerende partij nochtans niet onwetend kan zijn van het feit dat in Congo reeds voor de pandemie 70% van de bevolking onder de armoedegrens leefde.

Dat verwacht wordt dat dit cijfer nog zal stijgen, gelet op de economische vertraging ingevolge de pandemie. https://www.lemonde.fr/afrique/article/2020/10/29/en-rdc-l-activite-tourne-au-ralenti-et-la-pauvrete-gagne-du-terrain-a-kinshasa_6057821_3212.html

Dat verzoekende partij wil aanstippen dat haar familie het nu reeds zeer moeilijk heeft om de eindjes aan mekaar te knopen, dat zij financieel gesteund worden door diegenen die in het buitenland verblijven om te kunnen overleven.

Dat verzoekster meent dat ook op dat punt er wel degelijk aanleiding is om rekening te houden met de huidige humanitaire omstandigheden en een toestand van verregaande deprivatie waarin zijzelf eveneens in riskeert terecht te komen ingeval van terugkeer naar Congo.

Dat verzoekster aan huidig verzoekschrift een aantal medische attesten bijbrengt waaruit de realiteit van haar zwakke gezondheid blijkt.

Dat zij lijdt aan osteoartritis, hyperthyroïde, dat zij gastro-intestinale klachten heeft, zweetaanvallen, waarvoor zij medicatie neemt.

Dat osteoartritis haar moeilijkheden geeft bij het bewegen en verplaatsen. Dat dit vanzelfsprekend een invloed zal hebben op haar mogelijkheden in haar onderhoud te voorzien.

Dat zij dan ook meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht geen rekening hield met haar opmerkingen.

Dat daarnaast verzoekster meent dat zij nog steeds gevaar loopt in Congo omwille van haar politiek engagement in het Kabila-tijdperk. Dat Kabila nog steeds vele medestanders heeft en grote delen van het maatschappelijke leven beheerst.

Dat verzoekster meent dat zij een risico om schending van art.3 EVRM dan ook wel degelijk aannemelijk maakt.

Dat minstens dient gesteld te worden dat er geen globale afweging gemaakt werd van dit risico, en evenmin in combinatie met de door haar aangevoerde schending van artikel 8 en 12 EVRM.

Verzoekende partij meent bovendien dat het onterecht is dat het feit dat het gerechtelijk wetboek de aanwezigheid van partijen in het kader van het onderzoek naar de waarachtigheid van de huwelijksintenties niet expliciet verplicht stelt, zou impliceren dat haar rechten niet geschonden worden, indien haar de mogelijkheid – uitdrukkelijk gewenst door de burgerlijke rechtbanken – ontnomen wordt.

Dat de verschijning bij een raadsman immers niet dezelfde impact heeft rekening houdend met het belang van de beoordeling van de persoonlijke relaties door de burgerlijke rechtbank.

Dat verzoekster meent dat zij dan ook wel degelijk terecht een schending aanvoert van de artikelen 6 en 13 EVRM.

Dat concludante meent dat minstens vastgesteld dient te worden dat de appreciatie van de Dienst Vreemdelingenzaken die zich louter en alleen op de wet baseert, die persoonlijke verschijning niet verplicht stelt, niet afdoende is, nu geen rekening gehouden wordt met het feit dat minstens aan verzoekster een wettelijk voorziene mogelijkheid ontnomen wordt, wegens omstandigheden onafhankelijk van haar wil.

Zij meent dat dit wel degelijk een nadeel uitmaakt, dat moeilijk te herstellen zal zijn.

Dat bovendien rekening dient gehouden te worden met het feit dat zowel het sluiten van een schijnhuwelijk als de poging daartoe overeenkomstig artikel 79bis van de vreemdelingenwet strafbaar worden gesteld en wel als volgt :

Art. 79bis.§ 1. <ingevoegd bij W 2006-01-12/49, art. 2, 039; Inwerkingtreding : 21-02-2006> Ieder die een huwelijk sluit in de omstandigheden bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, wordt gestraft met gevangenisstraf [1 van een maand tot drie jaar en met geldboete van vijftig euro tot vijfhonderd euro]1.

Ieder die een geldsom [2 of andere waardevolle goederen]2 ontvangt die ertoe strekt hem te vergoeden voor het sluiten van een dergelijk huwelijk, wordt gestraft met gevangenisstraf [1 van twee maanden tot vier jaar en met geldboete van honderd euro tot tweeduizend vijfhonderd euro]1.

Ieder die gebruik maakt van geweld of bedreiging tegen een persoon om die persoon te dwingen een dergelijk huwelijk te sluiten, wordt gestraft met gevangenisstraf [1 van drie maanden tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro]1.

§ 2. Poging tot het in § 1, eerste lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met [1 gevangenisstraf van vijftien dagen tot een jaar en met geldboete van zesentwintig euro tot tweehonderdvijftig euro]1.

Poging tot het in § 1, tweede lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf [1 van een maand tot twee jaar en met geldboete van vijftig euro tot duizend tweehonderdvijftig euro]1.

Poging tot het in § 1, derde lid, omschreven wanbedrijf wordt gestraft met gevangenisstraf [1 van twee maanden tot drie jaar en met geldboete van honderdvijfentwintig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro]1.

Dat de beoordeling van hun aanvraag die door het Hof van Beroep zal gedaan worden wel degelijk essentieel is, nu bij afwijzing van hun vordering tot het horen veroordelen van de gemeente tot het voltrekken van het huwelijk omdat er sprake is van schijnhuwelijk de iure de poging tot schijnhuwelijk vast zal komen te staan.

Dat dan ook niet anders kan dan vastgesteld worden dat de persoonlijke verdediging van verzoekster op de zitting van het Hof van Beroep ook op dat vlak essentieel is en eveneens valt onder artikel 6 en 13 EVRM en het recht op een eerlijk proces. Dat in dat verband de afwezigheid van verzoekende partij haar wel degelijk nadeel zal kunnen berokkenen bij de beoordeling ervan.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten.

De verzoeker beroept zich bijgevolg op artikel 13 E.V.R.M. dat bepaalt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. “

Dat het recht op huwen een recht is beschermd door artikel 12 van het verdrag.

Dat de schending van dit recht in casu begaan wordt door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Dat de beslissing van de verwerende partij, die verzoekster wel degelijk tot nadeel strekt nu zij verhindert dat zij persoonlijk aanwezig zal zijn op de zitting van het Hof van Beroep te Brussel, eveneens de artikelen 12 en 13 EVRM schendt.

Dat tenslotte de verwerende partij eveneens een foutieve appreciatie maakt betreffende de mogelijkheden tot terugkeer, indien het Hof van Beroep begin volgend jaar de gemeente Beersel zou veroordelen tot het voltrekken van het huwelijk.

Verzoekster zal alsdan niet meer in het land zijn.

Bovendien is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken volgens dewelke verzoekster dan een visum kan aanvragen om in het huwelijk te treden evenmin pertinent, nu aan verzoekster eveneens een inreisverbod van niet minder dan 3 jaar kreeg.

Dat verzoekster dan ook eerst de opheffing van het Inreisverbod zal moeten bekomen vooraleer zij een visum zal kunnen aanvragen.

Dat bovendien niemand weet hoe de Corona-pandemie zal verlopen en of internationale reizen naar een land waarvan men niet de nationaliteit heeft alsdan mogelijk zullen zijn.

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft : de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De handelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken duiden op onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuuroptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.

Overwegende dat louter om volledig te zijn verzoekster wil aangeven dat zij inderdaad geen eigen minderjarige kinderen heeft in België, doch dat zij wel een goede band heeft met de minderjarige dochter van haar partner, met wie zij zeer regelmatig contact heeft, naar aanleiding van het ondergeschikt verblijf van dit kind in het gezin gevormd door verzoekster en haar partner.

Dat dan ook onterecht verzoekster niet de gelegenheid kreeg dit kind te berde te brengen, nu daar niet naar gevraagd werd.

Dat verzoekende partij ook meent dat volkomen onterecht een risico op onderduiken weerhouden wordt, nu verzoekende partij aangetroffen werd op het adres waar zij reeds sedert 2017 verblijft.

Dat tenslotte verzoekster eveneens meent dat onterecht eerdere bevelen aangegrepen worden.

Dat het feit dat deze eerdere bevelen bestaan de verwerende partij niet vrijstelt van een onderzoek van de hogere rechtsnormen.

Dat dit ook impliciet blijkt uit het feit dat in 2019 een eerder BGV met VH ingetrokken werd.

Dat wat betreft het BGV van 2017, verzoekster wil opmerken dat zij dan nog in asielprocedure was, dat het BGV dan ook geschorst werd, dat de beslissing van de CGVS vernietigd werd. Dat verzoekster slechts een nieuw BGV kreeg na de bevestiging van de tweede negatieve beslissing van de CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waartegen zij beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat nog vooraleer het beroep van verzoekende partij tegen deze beslissing behandeld werd, een derde BGV betekend werd, dat echter ingetrokken werd omwille van de aanvraag huwelijk, die nog steeds hangende was.

Dat verzoekster wil opmerken dat rekening houdend met deze laatste procedure en de noodzaak deze op te volgen, het niet opvolgen van de eerdere bevelen haar onterecht ten kwade geduid wordt.

Dat de verwerende partij bovendien onterecht geen rekening hield met de Corona-crisis die het de facto onmogelijk maakt te reizen.

[...]

Dat de verwerende partij bovendien een manifeste appreciatiefout begaat door te stellen dat er een risico op onderduiken zou zijn. Dat verzoekster sedert 2017, hetzij sedert meer dan drie jaar op hetzelfde adres samenwoont met haar partner de Heer [S.], waar zij ten andere aangetroffen werd door de politie.

Dat verzoekster meent dat zij geen gevolg gaf aan de vorige bevelen het grondgebied te verlaten, rekening houdend met de gewijzigde situaties.

[...]

Besluit

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle feitelijkheden van het administratief dossier.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het rechtszekerheids- en evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Zij houdt enkel rekening met de elementen die voordelig zijn voor haar, doch laat na om voldoende concreet te motiveren omtrent het privé- en gezinsleven van verzoekster in België.

Dat uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat er geen een grondige 'fair balance' toetsing werd gebeurd, hoewel in casu dit dient te gebeuren overeenkomstig artikel 8, 2e lid E.V.R.M.

Dat de DVZ nagelaten heeft het artikel 3 E.V.R.M. te toetsen bij het nemen van een uitwijzingsbevel.

Dat verzoekende partij ook meent dat de verwerende partij onterecht de verschillende elementen van haar dossier afzonderlijk afweegt, zonder met de algeheelheid ervan rekening te houden.

Dat bij de afweging van het belang voor de Belgische Staat om haar immigratie- en verblijfswetgeving gerespecteerd te zien, het niet voldoende is deze afzonderlijk af te wegen tegen een mogelijke schending van artikel 8, en vervolgens afzonderlijk tegen een mogelijke schending van artikel 3 enz.

Dat de door verzoekster aangevoerde schendingen gezamenlijk in de weegschaal gelegd dienen te worden en afgewogen dienen te worden tegen het belang voor de Belgische Staat om verzoekster hic et nunc te verwijderen, daar waar een eerdere beslissing BGV met vasthouding daterend van maart 2019 nog ingetrokken werd en thans de eindbeslissing inzake de procedure huwelijk binnen luttele maanden verwacht kan worden.

Dat deze houding eveneens manifest onredelijk is in hoofde van de Belgische Staat, zeker gelet op de problematische medische situatie niet alleen in hoofde van verzoekster maar zeker ook in hoofde van haar partner.

[...]"

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekster geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Prima facie blijkt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet.

3.3.4. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder enkel toe de beoordeling van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Verweerder stelt vast dat verzoekster weliswaar in het bezit is van een geldig Congolees paspoort, maar zij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel.

Verzoekster betwist noch het gegeven dat zij visumplichtig is noch het gegeven dat zij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Zij geeft niet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarin verweerder in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“*dient*”, “*moet*”). Evenwel, zoals verzoekster correct aangeeft, geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet zouden verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekster ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

3.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Er wordt nog benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

Verzoekster wijst in eerste instantie op medische problemen die zij kende en waarvoor zij in België reeds werd geopereerd.

In de bestreden beslissing oordeelde verweerder dat, in zoverre verzoekster verklaarde dat zij osteoartritis heeft en zij reeds werd geopereerd in België, hiervan geen bewijs voorligt en hiervan ook geen spoor is terug te vinden in het administratief dossier. Hij is van mening dat verzoekster niet kon aantonen waarom deze medische problemen haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster stelt dat het evident is dat zij van haar osteoartritis en eerdere operatie niet onmiddellijk stukken kon voorleggen toen zij thuis werd meegenomen. Zij is van mening dat haar de kans had moeten worden gegeven de nodige inlichtingen bij te brengen. Evenwel moet worden vastgesteld dat verzoekster ook in het kader van huidig beroep geen medische attesten kan voorleggen betreffende de osteoartritis of een eerdere operatie. Zij legt enkel algemene informatie voor over de verschillen tussen artritis, osteoartritis en osteoporose. Hiermee toont zij evenwel niet aan dat zij omwille van osteoartritis niet kan reizen of hiervoor actueel nog medische zorgen noodzakelijk zijn, laat staan dat zij deze dan niet zou kunnen genieten in haar land van herkomst.

Verzoekster legt thans wel nog een medisch attest van 6 november 2019 voor waarbij zij werd doorverwezen voor novo hyperthyreoïdie. Er was sprake van af en toe nog zweetaanvallen en

bewustzijn van hartslag. Er was een normale, pijnloze palpitate van de schildklier. Ook hier brengt verzoekster echter geen meer recente medische informatie aan. De voorliggende medische stukken tonen niet aan dat verzoekster momenteel niet kan reizen of voor deze eerdere gezondheidsproblemen actueel nog specifieke medische zorgen noodzakelijk zijn, laat staan dat zij deze dan niet kan verkrijgen in het land van herkomst. Op het ogenblik dat verzoekster op 30 oktober 2020 werd gevraagd of zij een ziekte heeft die haar verhindert te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst, verwees zij ook geenszins naar deze eerdere gezondheidsklachten.

Verzoekster maakt dus geenszins aannemelijk dat zij thans gezondheidsproblemen heeft die eraan in de weg staan dat zij terugkeert naar haar land van herkomst. Zij toont geenszins aan dat enig actueel en relevant gegeven in dit verband ten onrechte door verweerder niet in rekening is gebracht.

Verzoekster wijst vervolgens op de huidige Covid-19 pandemie. Zij stelt dat het gevaar hiervan hoger ligt voor mensen met vooraf bestaande condities. Zij stelt nog dat verweerder geen enkel onderzoek deed naar het gezondheidssysteem in Congo en de mogelijkheden om het hoofd te bieden aan de pandemie. Zij betoogt dat het gezondheidstelsel in Congo zich in een catastrofale situatie bevindt en dit gegeven, gecombineerd met een medische conditie voor haar, wel degelijk wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Verzoekster kan echter bezwaarlijk naar de Covid 19 pandemie verwijzen om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het woord pandemie houdt net in dat de hele wereld is getroffen door het Covid 19 virus. Ook België dus. Bovendien is de situatie op dit ogenblik in België vrij alarmerend, met een zeer hoog aantal dagelijkse besmettingen, ziekenhuisopnames en sterftes. Dit terwijl verzoekster geen enkele informatie bijbrengt dat er op het vlak van Covid 19 eveneens sprake is van een alarmerende situatie in haar land van herkomst. Er liggen geen stukken voor die erop wijzen dat de bestaande gezondheidszorg in verzoeksters land van herkomst de situatie op het vlak van COVID 19 niet aan kan. Verzoekster kan verder de nodige voorzorgen nemen om niet besmet te raken. Zij maakt bovendien geenszins concreet aannemelijk dat zij omwille van haar eerdere medische problemen momenteel een profiel heeft waardoor zij zou moeten vrezen voor een ernstiger ziekteverloop. Zij toont niet aan dat de eerdere problemen met haar schildklier nog actueel zijn en er blijkt niet dat artrose maakt dat voor een ernstiger ziekteverloop zou moeten worden gevreesd. Indien zij toch besmet zou raken, toont zij ook nog niet aan dat zij hiervoor in haar land van herkomst, in het bijzonder in Kinshasa vanwaar zij stelt afkomstig te zijn, geen medische zorgen zal kunnen verkrijgen.

Verzoekster betoogt in derde instantie dat verweerder geen rekening hield met de mogelijkheden die zij heeft om zich staande te houden in Congo. Zij stelt dat reeds voor de pandemie in Congo 70% van de bevolking onder de armoedegrens leefde en dit als gevolg van de pandemie nog zal stijgen. Zij betoogt dat haar familie in Congo het nu reeds zeer moeilijk heeft om de eindjes aan mekaar te knopen en dat zij financieel worden gesteund door diegenen die in het buitenland verblijven om te kunnen overleven. Zij houdt voor dat zij bij een terugkeer naar Congo in een situatie van verregaande deprivatie zal terechtkomen. Zij stelt dat zij, gelet op de osteoarthritis, moeilijkheden heeft bij het bewegen en het verplaatsen en dit een invloed zal hebben op haar mogelijkheden om in haar onderhoud te voorzien.

Nergens blijkt evenwel uit dat verzoekster als gevolg van gezondheidsproblemen niet langer arbeidsgeschikt is of niet langer door te werken in een inkomen kan voorzien. Verzoekster betwist verder ook geenszins dat zij in haar land van herkomst nog een familiaal netwerk heeft. Zij beperkt zich tot blote, zeer algemene beweringen als zouden deze het moeilijk hebben om de eindjes aan elkaar te knopen. Een en ander wordt echter niet concreet aannemelijk gemaakt. Het wordt op zich niet betwist dat armoede voor veel mensen een probleem is in Congo, en de Covid 19 pandemie dit probleem nog kan verergeren, maar hiermee toont verzoekster nog niet aan dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar haar land in een situatie van ernstige materiële deprivatie zal terechtkomen waarin zij niet in haar basisbehoeften, zoals onderdak, eten en zich wassen, zal kunnen voorzien.

Ten slotte betoogt verzoekster dat zij nog steeds gevaar loopt in Congo omwille van haar politiek engagement in het Kabila-tijdperk en nu Kabila nog steeds vele medestanders heeft en grote delen van het maatschappelijke leven beheerst.

Er moet evenwel worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming dit ingeroepen politieke engagement geenszins aannemelijk heeft kunnen maken en op basis hiervan dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade werd weerhouden. Verzoekster brengt geen nieuwe elementen naar voor die alsnog kunnen aantonen dat zij in dit verband enige werkelijke vrees dient te hebben.

Er kan dan ook worden besloten dat verzoekster niet aantoonde dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing haar in een situatie brengt waarin zij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, of dat enig concreet element in dit verband dat raakt aan haar persoonlijke situatie ten onrechte niet verder is onderzocht of in rekening is gebracht.

Een ernstig middel ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3.3.7. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster beroept zich op een gezins- of familieleven in België, dit gelet op haar relatie en samenwoning met een Belgische man. Zij stelt sinds 2017 een stabiele en duurzame relatie te hebben met deze man en dat zij in maart 2019 een aangifte van huwelijk deden. Zij geeft aan dat zij, waar de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking weigerde, nog een beroepsprocedure hangende hebben bij een van de hoven van beroep.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat rekening is gehouden met de gezins- of familiale belangen van verzoekster. Er is rekening gehouden met het voorgehouden gezinsleven tussen verzoekster en een Belgische man, alsook met hun samenwoning. Verweerder stelt echter vast dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand op 5 juni 2019 weigerde het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket, omdat werd vastgesteld dat het huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder hield vervolgens ook rekening met het gegeven dat tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand nog een beroepsprocedure hangende is. Dit deed volgens verweerder evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat, gelet op de weigering van huwelijksvoltrekking, er sprake is van een contra-indicatie van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Hij wijst er nog op dat vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen ressorteren waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Hij stelt dat in het geval dat de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de betrokkenen alsnog mogen huwen, verzoekster bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging hiervoor een visumaanvraag kan indienen. Verweerder stelt dat de samenwoning van betrokkenen niet volstaat als afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. Verweerder houdt nog rekening met de gezondheidssituatie van de Belgische partner, de heer S., waar verzoekster aangaf dat deze recent het ziekenhuis heeft verlaten, nog in behandeling is en door haar wordt verzorgd, maar oordeelt dat niet is aangetoond dat verzoekster de enige is die momenteel voor de heer S. kan zorgen. Hij stelt dat “[a]ssistentie [...] via meerdere kanalen en middelen aan meneer [S.] [kan] worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van betrokkene”. Hij stelt nog dat verzoekster en de heer S. in de tussentijd hun band steeds kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verweerder wijst er trouwens nog op dat verzoekster haar drie kinderen en haar vier broers en zussen nog in haar land van herkomst verblijven. In zoverre verzoekster nog aangaf een tante te hebben in België, wijst verweerder er op dat verzoekster geen afhankelijkheidsrelatie met dit familielid aantoonde. Verweerder motiveert dat de tante verzoekster op regelmatige basis kan komen bezoeken in het land van herkomst en zij verder contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. In deze omstandigheden is, volgens verweerder, een verwijdering van verzoekster naar het land van herkomst in de huidige omstandigheden niet in strijd met artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM valt

(*"lawful and genuine marriage"*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *"oprechtheid"* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking tussen verzoekster en de Belgische man, na een negatief advies van het parket, omdat het huwelijk niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht verbonden met de staat van gehuwde. De voorliggende stukken wijzen er ook op dat de bevoegde rechtbank van eerste aanleg een tegen deze beslissing ingesteld beroep reeds ongegrond verklaarde. Momenteel is nog een beroepsprocedure hangende voor een van de hoven van beroep.

In zoverre verzoekster betoogt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking onterecht heeft genomen, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zich hierover uit te spreken. Er blijkt geenszins dat verweerder in de bestreden beslissing niet vermocht te verwijzen naar de genomen beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verweerder kon op basis hiervan prima facie in redelijkheid oordelen dat er een contra-indicatie voorligt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een schending van deze bepaling bij een terugkeer naar het land van herkomst niet blijkt.

In zoverre verzoekster verschillende foto's en getuigenverklaringen bijbrengt, merkt de Raad allereerst op dat deze niet reeds voorlagen bij het bestuur, zodat deze hiermee geen rekening kon houden. Het loutere gegeven dat zij enkele foto's en getuigenverklaringen kan voorleggen is op zich ook nog niet van aard om te besluiten dat verweerder niet langer kon vaststellen dat in de huidige stand van zaken de voorliggende gegevens erop wijzen dat er geen sprake is van een oprechte en duurzame partnerrelatie. In zoverre de getuigenverklaringen afkomstig zijn van de heer N.Z., leest de Raad in het vonnis van de familierechtbank trouwens dat er ernstige vragen rijzen bij de rol van deze persoon in de voorliggende zaak.

Verzoekster wijst nog op de huidige gezondheidssituatie van de heer S. Zij stelt dat deze haar verzorging momenteel nodig heeft en zij hem niet kan verzorgen *"via de moderne communicatiemiddelen"*. Zij betoogt dat de heer S. momenteel niet kan reizen naar haar land van herkomst. Zij legt in dit verband enkele stukken voor van een operatie die de heer S. op 1 oktober 2020 diende te ondergaan. Ook legt zij een attest voor van de kinesitherapeut van de heer S. die op 31 oktober 2020 verklaarde dat hij nog verzorging nodig heeft en hulp bij het nemen van zijn medicatie.

Uit deze voorgelegde stukken blijkt evenwel nog niet dat verzoekster zelf concrete zorgtaken opneemt voor de heer S. en evenmin dat de heer S. voor zijn verzorging noodzakelijkerwijze is aangewezen op verzoekster. Verzoekster weerlegt het motief in de bestreden beslissing niet dat niet blijkt dat de heer S., zolang hij nog verzorging nodig heeft, geen beroep kan doen op de ondersteunende diensten die in dit land hiervoor mogelijk zijn of op zijn familieleden of vrienden in België. Verzoekster geeft zo ook aan dat de heer S. momenteel wordt opgevangen door een bevriend koppel. Er blijkt ook geenszins dat de ondersteunende diensten van thuiszorg of thuisverpleging en/of de bijstand van een bevriend koppel niet mogelijk zouden zijn als gevolg van de huidige maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting nog niet aannemelijk dat verweerder in de huidige stand van zaken op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat een duurzame en oprechte partnerrelatie niet of onvoldoende vaststaat, waardoor geen beschermenswaardig gezins- of familieleven is aangetoond. Het was in de voorliggende situatie ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om, waar er nog een beroepsprocedure lopende is tegen de beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking voor een van de hoven van beroep, erop te wijzen dat tijdens deze procedure de banden met de heer S. via de moderne communicatiemiddelen kunnen worden onderhouden en dat mocht er alsnog een toelating worden gegeven om te huwen verzoekster alsnog hiervoor een visum kan vragen en bekomen. Verzoekster maakt ook geenszins aannemelijk dat het inreisverbod hiervoor een belemmering zou zijn, nu zij terzelfdertijd dan de opheffing van het inreisverbod en de afgifte van het visum voor de huwelijksafsluiting kan vragen. In zoverre verzoekster nog stelt dat het gelet op de huidige coronapandemie onduidelijk is of reizen naar een land waarvan men niet de nationaliteit heeft dan nog mogelijk zal zijn, wijst de Raad op het tijdelijk karakter van de genomen maatregelen, zodat het geenszins vaststaat dat verzoekster in de situatie dat zij alsnog zou mogen huwen niet zal kunnen terugkeren naar België.

Verzoekster beroept zich in tweede instantie nog op een gezins- of familieleven met de jongste dochter A. van haar partner, die een op de twee weekends bij haar vader verblijft. Zij stelt dat zij deel uitmaakt

van het gezinsleven dat haar partner heeft met zijn jongste dochter en dat deze laatste vanzelfsprekend ook met haar contact heeft. Hiermee is volgens haar geen rekening gehouden. Zij stelt dat zij onterecht niet de gelegenheid kreeg dit kind te berde te brengen, nu daar niet naar werd gevraagd.

Echter de Raad merkt op dat verzoekster, toen zij op 30 oktober 2020 werd gehoord, uitdrukkelijk werd gevraagd naar een partner in een duurzame relatie en/of kinderen in België, alsook naar de aanwezigheid van familie in België. Zij wees enkel op de aanwezigheid van een partner en een tante in België. Op geen enkele wijze gaf zij aan dat zij het kind van haar partner dan beschouwde als familie. Rekening houdende met het gegeven dat trouwens reeds werd vastgesteld dat in de huidige omstandigheden tussen verzoekster en de Belgische partner geen beschermenswaardig gezins- of familieleven blijkt, toont verzoekster met het louter wijzen op het gegeven dat het kind van de partner om de twee weken op bezoek zou komen bij de partner nog niet aan dat er tussen haar en dit kind dan wel een daadwerkelijk gezins- en familieleven zou bestaan. Minstens kan in geen geval worden aangenomen dat de ingeroepen band met dit kind kan opwegen tegen de band die verzoekster heeft met haar drie kinderen die nog in haar land van herkomst verblijven. Nu niet blijkt dat verzoekster tijdens het horen zelf melding maakte van dit kind en zij nergens concreet aantoonde dat het kind van de partner op enigerlei wijze in haar belangen zou worden geraakt door haar terugkeer naar haar land van herkomst, blijkt verder ook niet dat verweerder ten onrechte niet is ingegaan op het hoger belang van dit kind.

Verzoekster toont verder ook geenszins aan dat zij in België duurzame sociale banden heeft opgebouwd die als privéleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM kunnen worden beschouwd. Nu haar verblijf in België steeds illegaal dan wel precair was, blijkt ook geenszins dat zij enige rechtmatige verwachting kon hebben dat zij hier een privéleven kon opbouwen.

In het licht van de voorliggende feitelijke en juridische situatie toont verzoekster niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven of privéleven dan wel dat de correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, haar privé- of gezins- of familieleven zou uitmaken of dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Verzoekster maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat enig specifiek gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Een ernstig middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.8. Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest prima facie niet worden aangenomen.

3.3.9. Artikel 12 van het EVRM omvat verder het recht om te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing op zich verzoekster niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten. In casu kon het door verzoekster geplande huwelijk met een Belgische onderdaan niet doorgaan, omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand – na negatief advies van het parket – van oordeel was dat het huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder geeft uitdrukkelijk aan dat indien verzoekster in het kader van het beroep dat nog hangende is voor een van de hoven van beroep alsnog in België in het huwelijk mag treden zij hiervoor een visumaanvraag kan indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Daarenboven blijkt evenmin dat verzoekster redelijkerwijze haar huwelijksplannen niet kan realiseren in haar land van herkomst, eens de heer S. genezen is (cf. EHRM, 12 juli 1976, X./Duitsland). Aldus blijkt prima facie evenmin een ernstig middel ontleend aan artikel 12 van het EVRM.

3.3.10. De Raad wijst er verder op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

In de mate dat verzoekster betoogt dat, indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, haar rechten van verdediging in een andere procedure – met name de procedure voor een van de hoven van beroep inzake de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van huwelijksvoltrekking – in het gedrag komen, wijst de Raad erop dat verzoekster het motief in de bestreden beslissing niet weerlegt dat haar persoonlijke verschijning in deze procedure overeenkomstig de wet niet is vereist. Verzoekster betoogt op algemene wijze dat een verschijning van haar advocaat niet dezelfde impact zal hebben als haar persoonlijke verschijning, rekening houdende met het belang van de beoordeling van de persoonlijke relaties door de burgerlijke rechter, maar dit algemene betoog volstaat niet om aan te tonen dat zij vanuit haar land van herkomst niet in nauw contact kan blijven met haar advocaat en zij zich in het kader van deze procedure niet nuttig kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Ook haar partner, met wie zij eveneens contact kan houden via de moderne communicatiemiddelen, hetgeen zij alvast niet betwist, kan voor de burgerlijke rechter mee voor haar belangen opkomen. Mocht het bevoegde hof van beroep trouwens alsnog een persoonlijke verschijning nodig achten, kan verzoekster steeds hiervoor een visum vragen. Zij kan dit visum bovendien ook steeds vragen op eigen initiatief, zonder dat de burgerlijke rechter haar persoonlijke verschijning heeft gevorderd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat *“de uitspraak van de rechter buiten spel zou [worden gezet]”*.

3.3.11. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 12 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekster geen ernstig middel ontleend aan deze verdragsbepalingen aanvoert.

3.3.12. Zoals reeds werd aangestipt, stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met verzoekster gezins- en familiale situatie en met haar gezondheidssituatie. Verder wees hij er ook op dat verzoekster in België geen minderjarige kinderen, terwijl zij wel nog drie kinderen heeft in haar land van herkomst. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook reeds dat verweerder omtrent de verschillende elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op het eerste zicht een redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt. In deze omstandigheden blijkt prima facie geen schending van deze wetsbepaling.

3.3.13. Nu verzoekster niet aantoonde dat hogere rechtsnormen zich verzetten tegen de bestreden beslissing, blijkt prima facie evenmin een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.3.14. Inzake de door verzoekster aangehaalde omzendbrief van 17 september 2013 wordt allereerst opgemerkt dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De Raad leest in deze omzendbrief trouwens ook nergens dat de effectieve tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds wordt opgeschort totdat de procedure met betrekking tot de afsluiting van het huwelijk definitief is beëindigd, dus tot en met een uitspraak in beroep. Er is enkel sprake van dat niet zal worden overgegaan tot een tenuitvoerlegging van het bevel tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken; het einde van de termijn van 6 maanden die wordt bedoeld in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek; of nog de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoekster betwist niet dat haar huwelijksaanvraag dateert van 13 februari 2019 en de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand op 5 juni 2019 de huwelijksvoltrekking weigerde. Zij wijst op het bepaalde in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek dat in het geval de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken, de rechter die zich uitsprekt over het beroep tegen deze weigering om een verlenging van deze termijn van zes

maanden kan worden verzocht. Zij toont evenwel in geen geval aan dat in haar geval werd beslist tot een verlenging van de bedoelde termijn van zes maanden. In het vonnis van de familierechtbank van 27 januari 2020 werd deze vordering nog afgewezen. Daarenboven merkt de Raad ook nog op dat, blijkens de door verzoekster aangehaalde omzendbrief, de tenuitvoerlegging van het bevel niet wordt opgeschort wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

3.3.15. De door verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur worden verder nog onderzocht in het licht van het geschonden geachte artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan wordt beslist om verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Meer concreet maakt verweerder toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en steunt hij zijn beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op een vastgesteld risico op onderduiken. Hierbij wordt toepassing gemaakt van het door de wetgever hiervoor vooropgestelde criterium dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Er wordt toegelicht dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 november 2017 en 20 november 2018, zoals deze haar werden betekend op respectievelijk 23 december 2017 en 23 november 2018. Verweerder acht het weinig waarschijnlijk dat verzoekster alsnog vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Verzoekster wijst erop dat zij kon worden aangetroffen op het adres waar zij reeds sinds 2017 verblijft. Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt echter dat verweerder kennis had van en rekening hield met verzoeksters verblijf op het adres van de heer S. Niettemin besloot verweerder tot een risico op onderduiken op basis van de vaststelling dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden, doordat zij reeds twee eerdere bevelen naast zich neerlegde en het weinig waarschijnlijk is dat zij alsnog vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel. Verzoekster haalt deze vaststellingen niet onderuit. Zij kan met haar betoog niet overtuigen dat verweerder niet dienstig of niet in redelijkheid kon wijzen op de niet-tenuitvoerlegging van de eerdere bevelen van 20 november 2017 en 20 november 2018. Zo wijst zij er weliswaar op dat een eerder bevel met vasthouding uit 2019 werd ingetrokken, maar dit gegeven maakt geenszins dat de overige haar afgegeven bevelen uit het verleden niet langer rechtsgeldig zijn of niet langer door haar dienden te worden opgevolgd. Hooguit verbond het bestuur er zich in uitvoering van de omzendbrief van 17 september 2013 toe om verzoekster, in afwachting van de beoordeling door de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de huwelijksaangifte van 13 februari 2019, op dat ogenblik nog niet te verwijderen. Verzoekster merkt verder op zich correct op dat zij op het ogenblik van de afgifte van het bevel van 2017 nog in de asielpprocedure zat, al houdt zij hierbij wel onterecht voor dat na dit bevel nog een vernietigingsarrest van de Raad volgde, maar zij vergeet hierbij dat dit bevel wel degelijk uitvoerbaar werd van zodra het verzoek om internationale bescherming ook op het niveau van de Raad werd afgewezen. Zij werd hieraan ook herinnerd doordat zij vervolgens nog een tweede bevel kreeg. Bij arrest van 20 september 2019 met nr. 226 378 verwierp de Raad trouwens reeds het beroep ingesteld tegen dit tweede bevel. Verweerder kon bij het nemen van de bestreden beslissing dus wel degelijk wijzen op het gegeven dat verzoekster heeft geweigerd uitvoering te geven aan de twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 2017 en 2018. In tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, blijkt verder niet dat de nog hangende procedure voor een van de hoven van beroep inzake de weigering van huwelijksafsluiting maakt dat zij niet kon worden geacht uitvoering te geven aan deze haar eerder gegeven bevelen. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt niet dat zij zich voor deze procedure niet nuttig kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan de omstandigheid dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet wenst te houden aan een verwijderingsmaatregel worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen. Dat verzoekster een vast adres heeft waar zij verblijft, doet nog geen afbreuk aan de gedane vaststellingen en maakt het nog niet kennelijk onredelijk waar op basis van deze vaststellingen in haar situatie werd besloten tot een risico op onderduiken.

Verzoekster maakt ten slotte niet concreet aannemelijk dat als gevolg van de huidige coronapandemie zij in de onmogelijkheid is om terug te reizen naar haar land van herkomst, zodat ook niet blijkt dat hiermee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekster heeft de Raad zelf meegedeeld dat een effectieve vlucht op korte termijn is gepland.

Een miskennis van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht niet.

3.3.16. In het licht van de voorgaande bespreking van het middel blijkt prima facie niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens, dat hij bepaalde elementen ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. In deze omstandigheden wordt een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangetoond. Een miskenning van *“het respect voor de menselijke waardigheid”*, zoals vervat in de aangehaalde wettelijke bepalingen, blijkt evenmin.

3.3.17. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Rekening houdend met de voorgaande bespreking kan prima facie geen schending van dit beginsel worden vastgesteld.

3.3.18. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekster wijst erop dat zij in maart 2019, op het ogenblik dat zij en haar partner de documenten voor de huwelijksaanvraag hadden ingediend bij de gemeente, reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding. Zij stelt toen de omzendbrief van 17 september 2013 reeds te hebben ingeroepen, waarna zij werd vrijgelaten en het bevel werd ingetrokken. Zij geeft aan dat haar huwelijksprocedure nog steeds loopt en dat zij er in deze situatie op mocht rekenen dat haar niet opnieuw een bevel met vasthouding zou worden betekend.

Zoals verzoekster echter aangeeft, speelde bij het eerdere bevel met vasthouding van maart 2019 voor het bestuur wel nog het bepaalde in de omzendbrief van 17 september 2013 dat nog geen daadwerkelijke tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten zou plaatsvinden. Pas op 5 juni 2019 werd de huwelijksvoltrekking immers geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoekster zich tegenover het bestuur nog dienstig kon beroepen op de omzendbrief van 17 september 2013, zodat evenmin blijkt dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat het bestuur niet zou overgaan tot een effectieve tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel blijkt prima facie niet.

3.3.19. Wat de ingeroepen miskenning van het hoorrecht betreft, wijst de Raad er vervolgens op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 oktober 2020 werd gehoord. Met de door haar afgelegde verklaringen werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt dat niet blijkt dat zij correct is gehoord, meer bepaald met bijstand van een advocaat en nadat zij erop werd gewezen dat mogelijks zou worden overgegaan tot een gedwongen verwijdering van het grondgebied. Zij stelt dat haar niet de gelegenheid is gegeven om zich werkelijk te verdedigen.

Verzoekster toont allereerst niet aan dat het hoorrecht steeds zou vereisen dat er bijstand is van een advocaat. Het formulier hoorrecht leert verder dat verzoekster werd gehoord in het Frans en hierin wordt, onder meer in het Frans, gewezen op het gegeven dat wordt overwogen om over te gaan tot het nemen van een gedwongen verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst. Verzoekster heeft dit formulier ondertekend. Verzoekster geeft verder niet aan dat de haar gestelde vragen voor haar niet duidelijk waren of dat er zich communicatieproblemen stelden. Zij geeft ook niet aan dat haar antwoorden niet correct zijn begrepen of weergegeven. Verzoekster heeft telkens de haar gestelde

vragen correct begrepen en een pertinent antwoord gegeven. Een miskenning van het hoorrecht wordt op het eerste zicht dan ook niet aangetoond.

Daarenboven wordt in dit verband ook nog opgemerkt dat verzoekster op het eerste zicht evenmin aannemelijk maakt dat zij nog bijkomende verklaringen had kunnen afleggen die alsnog tot een andere uitkomst van het beslissingsproces hadden kunnen leiden. Hiervoor volstaat een verwijzing naar de voorgaande bespreking.

3.3.20. Aan de hand van verzoekster uiteenzetting kan ten slotte niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskenning van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet. Nu de in het kader van de thans voorliggende vordering bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel, en geen inreisverbod, is, blijkt ook niet dat verzoekster dienstig de schending kan inroepen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.3.21. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.22. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

I. CORNELIS